

Frissen leállt heroinfüggő, és egy, Istent eláruló ember beszélget,

önti ki egymásnak bánatát:

-Már két hete, hogy tiszta vagyok, és nincs bennem szer.

Az orvosok gondosan kiszedtek belőlem mindent. (szünet)

De attól az érzéstől szabadulni nem tudok!

Mikor velem volt az anyag, úgy éreztem nincs határ!

Mindent értettem. Mindent megértettem!

Mindenre láttam a megoldást! Maga voltam a kiegyensúlyozottság! A harmónia, és az erő!
Öröké zene szólt bennem! Nem tudott bántani senki sem! Úgy éreztem, legyőzhetetlen vagyok!
S képes vagyok mindenre.
Bármire! Még olyasmire is, amit te elképzelni sem tudsz! Érted??!

Aztán,...

amikor kiürült belőlem,...

Jött a pokolra szállás. Az összeomlás.

S most is ezt érzem.

Egyszerre eltűnt a zene!!!

És azóta is, hiába keresem.

Belsőmben üvölt a csönd! -de úgy,- hogy szinte majd meg őrülök!!

Egyedül vagyok!, -Érted!?! -

Vak és elveszett. Értelmetlen így az életem.

A lelkem halott!! Hideg és komor.

Úgy érzem belepusztulok.

Az áruló merev keserúséggel nézett maga elé a földre...

-Isten pont ilyen.

(szünet)

-És szer nélkül?

-Igen...